material produs în cadrul proiectului
LIFE05NAT/RO/00170
"Îmbunătățirea sistemului de protecție
a carnivorelor mari din județul Vrancea"
www.carnivoremari.ro

Universitatea din Bucureşti - Centrul de Cercetare a Mediului şi Efectuare a Studiilor de Impact
Nicolae Bălcescu, nr. 1, cod 010041, Bucureşti
tel/fax: 0213103872

978-973-0-06127-7

Agenția pentru Protecția Mediului Focșani
Bd. Dinicu Golescu, nr. 2, cod 620106, Focsani, jud. Vrancea
tel/fax: 0237206788

Poveşti
(...cu animale)
din ținuturi Vrâncene

Bucureşti
2008

de Eliza Donescu
şi Alina Juravle
ilustrații de Iulia Olariu

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:07 Page 1

Poveşti

(...cu animale)

din ţinuturi Vrâncene

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:07 Page 2

TEXT

Eliza Donescu

Alina Juravle

ILUSTRAȚII

Iulia Olariu

Acest material a fost realizat în cadrul programului LIFE Nature LIFE05NAT/RO/00170 - Îmbunătățirea sistemului de protecție a carnivorelor mari din județul Vrancea, finanțat de Uniunea Europeană
(http://ec.europa.eu/environment/life)

PRODUS DE:
UNIVERSITATEA DIN BUCUREŞTI - CENTRUL DE CERCETARE A MEDIULUI ŞI EFECTUARE A STUDIILOR DE IMPACT

C.C.M.E.S.I.

ISBN 978-973-0-06127-7

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:07 Page 3

COORDONATOR PROIECT:

AGENȚIA PENTRU PROTECȚIA MEDIULUI VRANCEA
unitatea de implementare LIFE Nature
Bd. Dinicu Golescu nr. 2, cod poştal 620106
Focşani, judetul Vrancea
Telefon şi fax +40+237+206788
E-mail: vrancealife@yahoo.co.uk

pagina web a proiectului: www.carnivoremari.ro
Material distribuit gratuit

septembrie 2008

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:07 Page 4

Cuprins

povestea ursulețului neascultător - p. 5

povestea lupului singuratic - p. 9

povestea râsului fricos - p. 14

povestea bunicului urs - p. 18

povestea haitei de lupi - p. 26

povestea întâlnirii lui Ionuț cu râsul - p. 29

povestea lupului alb - p. 33

povestea primei hibernări - p. 37

povestea pricinei dintre vulpe şi bursuc - p. 42

povestea vânătorii lupilor - p. 49

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:07 Page 5

Povestea ursuleţului neascultător

Trăia nu demult, într-o pădure departe în ținutul vrâncean, o ursoaică bătrână cu puii ei. Şi locuiau aceştia trei într-un bârlog de stâncă bine ascuns de ochii şi urechile curioşilor.

Dis-de-dimineață ursoaica îşi lua la revedere de la pui şi le spunea:

- Puilor, paza bună trece primejdia rea! Fiți cu băgare de seamă şi nu vă întindeți cu jocul prea departe de casă, unde se răresc copacii! Acolo trăiesc nişte arătări ciudate ce merg în două labe, care doboară copacii cu nişte fiare ce urlă şi miros din cale-afară ... nimic bun nu poate fi acolo.

Apoi o lua din loc pe lângă râu până la locul cu peşte bun, unde ştia ea, iar uneori se mai abătea ca să găsească şi niscaiva miere, că tare le mai plăcea ursuleților. Acestora, cum stăteau ei de cu ziuă până-n seară singuri pe lângă casă, li se făcea foame. Atunci îşi mai luau inima-n dinți şi se afundau nu prea mult în pădure după fructe şi alune, doar-doar şi-or mai astâmpăra burțile.

Într-o zi, după multă zbenguială şi alergătură, unul dintre ei zise celuilalt:

- Frățioare, n-are rost să ne înfometăm cât îi ziulica de lungă aşteptând-o pe mămuca să ne-aducă de-ale gurii! De-acum că ne-am făcut mari şi voinici, eu zic să mergem singuri după mâncare!

Şi zicând aşa porni deja să facă precum spusese. Dar celălalt pui o luă la goană în urma lui să-l oprească:

- Stai frățioare, nu te grăbi să ieşi din cuvântul mamii, că nu degeaba ne spune ea mereu să fim cu băgare de seamă!

Însă ursulețul cel îndrăzneț, nimic! El o ținea pe-a lui ca dreaptă şi pe cât era de mititel, deşi dolofan, se credea voinic şi semeț ca mama lui, în stare să doboare un copac bătrân doar cu o lovitură de labă. Curând, frățiorul lui mai ascultător rămase în urmă şi el îşi văzu de drum prin desiş,

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:07 Page 6

dar, ca un făcut, apucă exact spre locurile unde le spusese mama lor să nu calce...

După o vreme ajunse într-un luminiş cu tufe de afin. De aici, cât priveai înainte, copacii începeau să se rărească din ce în ce şi în locul lor se vedeau numai cioturi şi buturugi. El însă nu le luă deloc în seamă căci privirea îi fu atrasă de un stup cocoțat în crengile unui copac tânăr şi subțirel, abia înălțat.

- Ce noroc! îşi spuse în sinea lui. Tare-i bună mierea! De-aş avea cum să ajung la ea... Şi uitându-se împrejur văzu pitit între nişte tufe, chiar sub stup, o ciudățenie de bolovan, mai mult înalt decât lat şi care nu semăna cu nimic din ce mai văzuse el vreodată. Puiul se bucură tare căci, folosindu-se de el, ajungea numai bine să culeagă mierea. Zis şi făcut! Se urcă pe un morman de pietre şi de pe el hop pe bolovan şi odată ajuns sus se ridică pe labele din spate şi începu să se întindă după stup. Dar ce să vezi? Cum se întindea el aşa, gata-gata să pună mâna pe miere, simți deodată că îi fuge pământul de sub picioare şi, lucru nemaivăzut, se căscă sub el o gaură şi bietul pui cazu înăuntru.

Ce se întâmplase oare? Se întâmplase că de fapt bolovanul acela nu era bolovan deloc. Era gol pe dinăuntru, ca o bute, şi avea pe fund un lichid rău mirositor şi înțepător. Bietul ursuleț era cum nu se poate mai înfricoşat. Se zbătea şi plescăia în lichidul acela, acoperindu-se tot şi plângea, vai cum mai plângea!

- Mămico! Mămica mea... - plângea puiul speriat şi tot încerca să iasă de unde căzuse dar nu reuşea. Într-un târziu, când afară se întunecase, ursulețul renunță. Obosit şi înfometat, se ghemui înăntru şi căzu într-un somn adânc şi înfrigurat.

În timpul ăsta se întoarse şi ursoaica la bârlog. Îl găsi aici pe celălalt pui, care începu a-i povesti printre suspine cum plecase fratele lui după miere şi nu se mai întorsese. Aceasta, cum auzi, simți că i se strânge inima: "Numai să nu fi dat de oameni şi de fiarele lor..." se rugă ea.

Îi spuse puiului să stea bine ascuns în bârlog şi să nu iasă orice ar fi şi porni îndată să ia urma celuilalt, doar-doar l-o găsi până dimineață. Dar urma era greu de luat. Ursulețul nu ținuse drumul drept şi se răzgândise de multe ori, tot întorcându-se din drum şi încercând prin altă

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:08 Page 7

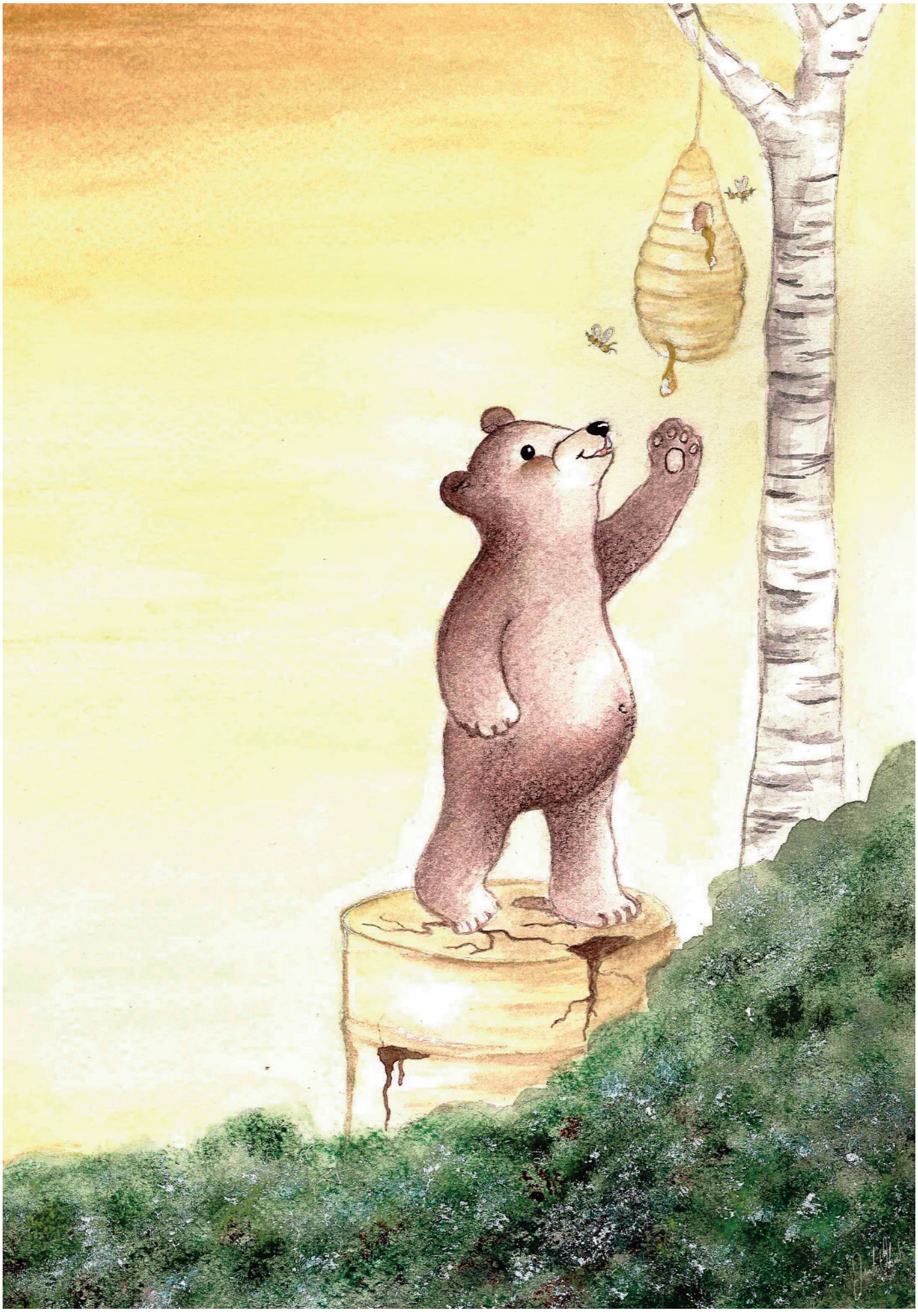

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:08 Page 8

parte. După mult timp, spre dimineață, ursoaica ajunse în luminişul cu pricina. Aici însă totul mirosea a lichidul acela din bute şi nu se mai putea simți nimic altceva. Dar din fericire, deşi mirosea şi a om, nu se vedea nici țipenie. Ursoaica era şi ea vlăguită de nesomn şi de sperietură, dar ar fi fost în stare de orice ca să-şi scape puiul de primejdie. Înaintă deci în luminiş, strigându-l tare şi prelung, din nou şi din nou. Din fundul butei, ursuleţul tresări. La auzul vocii mamei lui, sări din somn şi începu iarăşi să se zbată şi să strige:

- Aici, mămucă, sunt aici! Aici, aici!!

Nici nu începuse bine puiul s-o cheme, că ursoaica şi ajunsese lângă el. Se ridică pe labele din spate şi prinse butea cu totul, întorcând-o pe o parte şi scăpându-l astfel pe micul buclucaş.

- Să nu-mi mai ieşi niciodată din cuvânt! tună ea către pui, neştiind dacă să-l certe mai întâi pentru nesăbuință sau să-l îmbrățişeze de bucurie că e teafăr. Tu ştii ce ți se putea întâmpla dacă nu te găseam la vreme? Dimineață luminişul ăsta o să se umple de oameni veniți să doboare copacii. Din butea asta toarnă zeama mirositoare în fiarele lor în fiecare zi. Ştii ce fac oamenii cu ursuleți ca tine? Le iau blana din spinare şi şi-o atârnă prin case, asta fac, eu i-am văzut de multe ori... Puiul mamii prostuț... Să nu care cumva să mai pleci vreodată de capul tău!

După ce l-a certat şi l-a îmbrățişat, ca orice mamă, ursoaica şi-a luat puiul şi au plecat împreună spre bârlog. Au ajuns când se crăpase deja de ziuă, spre bucuria celuilalt ursuleț, rămas să-i aştepte.

Sfârşit

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:08 Page 9

Povestea bătrânului lup singuratic

Pădurea se întunecase bine când lupişorii începură să se adune care de pe unde hoinărise toată ziua. Se strângeau aşa în fiecare seară, pe ascuns, de cum răsărea luna, ca să asculte isprăvile de peste zi ale Surului.

De data asta însă, Surul întârzia. Lupişorii se hârjoneau între ei, însă cu gândul tot la el erau, mai ales că niciodată nu sosise atât de târziu.

„Hau-hauuu!!! Uite-l că vine!" strigă unul care stătea de iscoadă.

Imediat ceilalți se grăbiră să se îngrămădească în jurul lui:

„Hai, Surule, spune, ce isprăvi ai mai făcut astăzi? Povesteşte, povesteşte!"

„Ei, frățiorilor..." începu el privindu-i şiret pe sub sprâncene „Ei bine, să ştiți voi că aşa departe ca azi n-am ajuns nicicând!"

„Vai, chiar aşa?" întrebă într-un glas mulțimea de ochişori curioşi.

„Da, da, chiar aşa! Vedeți voi dealul de colo, cel ce aproape că umbreşte luna?"

„Vedem, vedem!"

„Ei bine, am ajuns dincolo de el!"

„Ooooo!" se mirară toți în cor.

„Şi ce mi-a fost dat să văd şi pe cine să întâlnesc... mira-m-aş ca vreunul dintre voi să apuce vreodată! Pe Bătrânul însuşi mi-a fost dat să-l întâlnesc chiar în noaptea asta. Cum stau eu acum în fața voastră, aşa a stat şi el în fața mea!"

„Bătrânul?" se auzi un glas mai îndrăzneț din adunare. „Mama spune că Bătrânul nici nu-i adevărat! E doar o născocire de speriat puii de om, aşa mi-a zis mie!"

„Cuuum?! Bătrânul să fie inventat?! Nici pomeneală! Cum te văd şi cum mă vezi, nas în nas am dat cu el! Sau poate crezi că-i păcăleală?"

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:08 Page 10

„Nu, nu, Surul nu minte, nu!” murmurară atunci cu toții. „Spune, hai, spune, te rugăm!”

„Bătrânul, pentru aceia dintre voi care nu ştiu, e cel mai în vârstă şi cel mai grozav lup dintre toți! Cât ursul e de mare; o labă de-a lui este cât capul piciului de-a vorbit mai devreme, aşa să ştiți! ”

„Uuuuu....” se minunară lupişorii.

„Şi colții, ooo, colții sunt cei mai straşnici şi nimic nu le poate sta în cale... Ochii lui sunt mai ageri decât ai unui vultur şi dacă şi-a pus în gând să te găsească, apoi fii sigur că te va găsi! De auzit aude şi foşnetul de şarpe de la două poşte şi mirosul nu-l înşeală niciodată: odată ce a luat o urmă, n-o mai pierde!

N-ai să mai întâlneşti aşa animal niciunde, cât-oi trăi! Şi încă asta nu e tot!”

Lupii erau numai ochi şi urechi.

„Ce mai e, Surule, ce?”

„Urletul lui e aşa de grozav că până şi luna se sperie de el şi se face din ce în ce mai mică până dispare de tot! Menirea lui chiar asta e, să vegheze peste pădure şi pentru că atunci

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:08 Page 11

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:08 Page 12

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:08 Page 13

când e lună plină omul are destulă lumină ca să iasă la vânătoare noaptea şi să ne ia din somn. Bătrânul, de cum vede luna plină, urlă la ea să se ascundă şi să nu mai lumineze vânătoarea omului...”

„Ooo, chiar aşa? Dar ţi-a spus ceva Surule, ţi-a vorbit Bătrânul?”

„Cum să-i mai şi vorbească? Oricum e totul numai o născocire de-a lui!”

„Ba nu-i deloc o născocire şi chiar să ştiţi că mi-a vorbit! I-am spus că este cel mai grozav lup din câţi am cunoscut sau am auzit vorbindu-se şi că vreau şi eu să fiu ca el într-o zi şi ştiţi ce mi-a zis?”

„Ce?! Ce?!”

„Mi-a zis aşa: <Surule> - ştia şi cum mă cheamă, Bătrânul ştie tot!!! <Surule> mi-a zis, <Un lup, dacă este hotărât şi puternic, atunci trebuie să-şi întemeieze haita lui, să fie cu grijă să nu le lipsească nimic şi să aibă pui sănătoşi şi voinici. Să stea mândru în haita lui, să fie viteaz la vânătoare şi grijuliu cu fraţii lui mai mici. Am avut şi eu odată haita mea şi dacă acum sunt singuratic este pentru că aşa a fost soarta mea. Pădurea are nevoie de cineva s-o vegheze şi m-a chemat pe mine. Dar îţi mai spun o dată: locul unui lup este cu haita lui!> Apoi a dispărut ca şi cum nici n-ar fi fost... şi dacă nu-i vedeam urmele pe pământ, clare ca lumina zilei, nici eu n-aş fi crezut că a fost aievea!”

„Ce faceţi aici?” tună chiar atunci o voce din spate. Mama-lup îi privea încruntată. „Surule, nu ţi-am spus să nu-i mai ţii treji noaptea cu toate poveştile?” se răsti ea. „Hai, la culcare, ce mai aşteptaţi?!” şi toţi lupişorii o luară la goană spre culcuş, mai puţin unul, cel mai mic:

„Dar mami, ne povestea despre Bătrân... Crezi că-i adevărat?”

„Bătrânul? Bătrânul e o legendă puiul mamii, nimeni nu l-a văzut vreodată în carne şi oase...”

„Dar spunea că el l-a văzut... şi i-a vorbit!”

„Ei, mai ştii... O fi visat...”

Sfârşit

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:08 Page 14

Povestea râsului fricos

Într-o bună zi, un pui de râs aventuros și cu ciuf în coadă se furișă de la mama lui și porni hai-hui prin pădure. Asta nu era deloc ceva neobișnuit pentru puiul nostru de râs. Mama lui îi spunea mereu că este încă mic și pădurea poate fi periculoasă, dar era curajos și curios nevoie mare. Ei, și cum mergea el așa, numai uite că vede ceva mișcând într-un copac și o coadă agitându-se nervos printre crengi.

„Ahaaa! Uite și prada!" exclamă el fericit, căci puiul nostru se credea și mare vânător. „Hihi!" chicoti el „Ce animal prost! Îi mai atârnă și coada din copac!" Și nemaistând pe gânduri, țup! sări la coada aceea.

„Văleeeu, văleleeeu! Grrraaau!" se auzi din copac. „D-d-de ce nu mă lăsați nici aici în p-p-pace?!" În copac era un râs mare și voinic, dar chircit tot pe creanga lui.

„Ooo, îmi pare sincer rău!" spuse puiul. „Nu mi-am dat seama că sunteți tot un râs la vânătoare ca și mine. Dar… mmm… vedeți că vă atârnă coada… Știți, ar putea să vă dea de gol…"

„E-e-eu n-nu sunt la vâ-vâ… vâ-vâ… Ptiu! La vânătoare!" îi răspunse râsul din copac, care, după ce că tremura tot, mai era și bâlbâit.

„Ah, siiigur că da!" îi făcu puiul complice cu ochiul. „Hihi, și totuși ce grozav, să întâlnesc așa un mare vânător! Mama mea mereu îmi spune că noi râșii suntem șireți și vânători vicleni ca nimeni alții! De-aia v-ați urcat în copac, e o taccică secretă de vânătoare, știu eu!"

„S-se spune t-t-tactică, nu taccică… și nu e!"

„T-t-cum? Ei, ce contează, mama mea mereu spune că râșii sunt cei mai buni vânători, cu cele mai bune taccici, da!"

„T-t-tactici!"

„Și mama mea spune că un râs adulmecă dușmanul de la o poștă, zău așa! De-aia v-ați urcat în copac, știu eu, ca să-l adulmecați mai bine!"

„D-dușmanul?! Ce dușman, unde?!" sări râsul cel mare speriat și se

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:08 Page 15

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:08 Page 16

urcă și mai sus în copac. „Nu-mi plac dușmanii…" mormăi el ca pentru sine, privind în jur agitat.

„Și mama mea" ... continuă puiul, ceva mai tare de data asta ca să răzbată până sus ... „Mama mea spune că un râs poate să vadă dușmanul venind de la o poștă… Ba nu! De la două!! Și-l vede la fel de bine și ziua și noaptea, așa zice! De-aia v-ați urcat acolo, ca să-l vedeți mai bine, nu-i așa?"

„D-dușmanul? Alt dușman?! Vaaai…" suspină râsul din copac și se mai cocoță o creangă în sus.

„ȘI MAMA MEA…" începu iar puiul, de data asta strigând de-a dreptul ca să-l audă râsul tocmai din vârful copacului unde se aciuase... „Mama mea spune că tot noi alergăm cel mai repede din toată pădurea și sărim cel mai de sus! De-aia v-ați urcat așa de sus, ca să săriți pe dușman de acolo și să-l năuciți de tot! Ce grozav!". Dar din vârful copacului râsul cel mare tremura tot și suspina:

„Ooof! Iar d-d-dușmanul… E peste tot…"

„Ei?! Ei?!" striga cât îl țineau băierile puiul de la poalele copacului „Când sărim pe dușman?" Dar râsul din copac - nimic! Stătea numai pitit printre frunze și mai că nici nu respira.

„Hmmm…" se gândi atunci puiul. „Eu credeam că ăsta-i mare vânător, dar am impresia că m-am înșelat… Prea nu mișcă nimic, nu pare să adulmece și nici să stea la pândă de acolo. Măi să vezi că ăsta se ascunde! Vai, fricosul! Mama spune că nu există râs fricos. Ne face neamul de rușine!" și zicând așa în sinea lui, începu să-și bată joc de el.

„Auzi, auzi?! Da văd că nu mai ai de gând să cobori de acolo. Vezi să nu te transformi în veveriță! Hihi! Da, auzi, auzi?! Când ți s-o face foame ce faci? Mănânci o ghindă? Hihihi!" Râsul din copac auzea cum râde puiul de el, nu-i plăcea, dar nici să se dea jos la el nu-i venea. Așa că nu făcea decât să se foiască nervos în copac și să mârâie ca pentru el. Iar cel mic striga mai departe:

„Auzi, auzi?! Da tu când pleci la vânătoare cum faci, miau? Mama zice că râsul care nu vânează n-are decât să se ducă la oameni în curți și să se gudure pe lângă ei, că aceea e pisică, nu vietate a pădurii! Miau! Miorlau! Miau! Hihi-hahaha!"

Când auzi asemenea obrăznicie, bătrânul nu mai putu să îndure și

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:08 Page 17

sări din copac. Văzând pe-așa, puiul se sperie și dădu să fugă, dar se opri râzând câțiva pași mai încolo când văzu că celălalt nu reușise să aterizeze pe toate picioarele și acum abia se ridica de pe jos.

„Haha! Nici pisicile nu pot să sară mai mult de atât, stai liniștit!"

Însă acesta se ridică încet de pe jos și veni șchiopătând spre pui, cu o privire mai mult amărâtă decât furioasă. Când ajunse lângă el îi spuse, de data asta fără să se mai bâlbâie:

„Pui de râs, și eu eram ca tine, viteaz și dornic de aventuri. Hoinăream mândru prin pădure știind că nimeni nu îndrăznește să-mi stea în cale. Dar într-o zi, pe când vânam un iepure, am dat peste un om. Omul acela avea un băț care scuipa foc și a îndreptat bățul spre mine și a scuipat cu el ca să mă omoare. Eu atunci am fugit și focul a nimerit în copacul din spatele meu, de pe care s-a luat scoarța cu totul unde a fost lovit. Dar tot din focul cu pricina au sărit nu știu cum niște scântei care m-au nimerit în piciorul acesta din spate. De-asta acum nu mai pot merge decât șchiopătând, nu mai pot să alerg și nici să sar, iar de vânat nici nu mai zic. Așa că să-ți iei vorbele înapoi, că omul și pisica n-au fost niciodată care pe care ca omul și râsul…"

Atâta zise râsul pe care puiul îl crezuse fricos și laș. Îi întoarse apoi spatele și se îndepărtă șchiopătând. Din ziua aceea puiul nu-și mai bătu joc de nicio vietate, dar mai ales învață să fie atent și să nu mai creadă că nimic pe lume nu-i poate veni de hac.

Sfârşit

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:08 Page 18

Povestea bunicului urs

Într-o bună dimineață, într-un codru nu departe de aici, se porniră la drum doi ursuleți. Cei doi erau nişte ursuleți cum codrul adăposteşte tot mai des zilele acestea – erau orfani, dormeau, se trezeau şi îşi petreceau aproape toate zilele singuri şi nu era nimeni pe lume care să se îngrijească şi de ei. În fiecare dimineță plecau în căutare de hrană şi umblau după ea cât e ziua de lungă, mirându-se şi ei de burticile lor ce nu se mai umpleau.

De când erau singuri, nopțile dormeau cuibăriți în grote sau în scorburile mari ale bătrânilor copaci din codru. Nu fusese totuşi întotdeuna aşa. Îşi aminteau de o vreme în care o prezență le alina zilele şi nopțile. Îşi aminteau de mama lor ca prin vis, un vis frumos, cu o ursoaică rotundă, moale, caldă, grijulie. Într-o dimineață însă, pe când erau foarte mici, s-au trezit singuri. La început şi-au petrecut zilele în culcuşul lor, plângând de foame şi de dor, neştiind ce să facă. Apoi, tot într-o dimineață, un zgomot ciudat îi trezi. Era ceva nemaiauzit, o larmă mare şi în acelaşi timp veselă. După atâtea zile grele şi întunecate se hotărâră să iasă din culcuş şi să vadă ce se petrece afară, sperând că nimic rău nu o să li se întâmple. Întâi se-aventură afară unul dintre ei. Scoase nasul din grotă şi-n următoarea clipă ceva mic, rece şi tare neplăcut îi căzu fix pe nas. Foarte speriat se trase fuguța înapoi în grotă şi-i zise fratelui lui:

-Nu mai ies eu, e periculos, dacă vrei, încearcă tu.

Celălalt ursuleț stătu câteva clipe pe gânduri şi-apoi scoase şi el nasul, afişând un aer curajos. Tremura însă din genunchii săi de ursuleț. Ca un făcut, o clipă mai târziu păți ce pățise şi fratele său: ceva mic şi rece îi căzu fix pe nas. Foarte aproape de el auzi însă larma aceea ademenitoare, chiar mai puternică de această dată. Văzând că nasul nu-l doare şi nici altceva, ieşi la lumină. Se văzu atunci înconjurat de o sumedenie de zburătoare, care de care mai gălăgioase.

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:08 Page 19

-Pic! Pic! Pic! Ursulețul! Pic! Pic! Ursulețul! Pic! strigau toate deodată şi râdeau. Ursulețul, foarte nedumerit, întrebă:

-Eu sunt ursulețul Pic?

Atunci ele, făcură o larmă şi mai mare, râseră şi spuseră în cor, cum se pare că vorbeau ele întotdeuna:

-Pic! Da! Da! Pic! Pic-Ursulețul! Şi-o țineau tot aşa, vesele nevoie mare.

Celălalt ursuleț, curios să vadă ce se întâmplă, ieşi şi el. Atunci vrăbiuțele, căci vrăbiuțe erau, începură a ciripi cu toatele, la fel de vesele:

-Şi el! Şi el! Poc! Poc! Poc! Ursulețul Pic! Şi ursulețul Poc! Poc! Poc!

Poc privi atunci nedumerit spre Pic. Pic, având aerul că ştie sigur, îi spuse atunci:

-Eu, frățioare, mă numesc Pic. Iar tu Poc. Aceasta pasămite mama noastră nu a avut timp să ne-o spună.

Pic şi Poc îşi petrecură apoi ceva vreme discutând cu vrăbiuțele. Aşa au aflat acestea că cei doi nu ştiau unde este mama lor şi că sunt singuri. Aflând acestea vrăbiuțele se opriră pentru un minut din ciripitul lor vesel şi larma lor încetă. Îşi reveniră însă repede, repede. Aflară şi că, pe lângă tristețe şi dor, cei doi ursuleți mai simțeau şi-un gol în burticile lor, de parcă ceva trebuia să fie acolo şi nu e. Grabnic zburară ele atunci în toate părțile, întorcându-se la ei cu de-ale gurii. Aflară atunci după ce tânjeau burticile lor de urs. Îşi petrecură ziua cu vrăbiuțele însă acestea zburară către cuiburile lor pe înserat. A doua zi, îşi părăsiră pentru prima oară culcuşul în căutare de mâncare, căci burticile lor tare mai tânjeau după bunătățile ce le primiseră deunăzi de la vrăbiuțe. Şi iată că, plecând ei în căutare de mâncare, deveniră ursuleți călători.

Ursuleții rătăciră vreme multă printre copaci, printre tufişuri, printre flori şi toate ierburile codrului, neştiind nici de unde vin şi nici încotro merg. Şi cum au mers ei astfel, iată că au ajuns într-un loc unde dădeau la tot pasul de bunătățile codrului. Cam pe la vremea prânzului burticile lor erau atât de pline încât somnul îi îmbia mai mult decât un fagure plin cu miere. Pic zări o grotă în apropiere şi se porniră cu paşi leneşi către ea. Intrară pe rând, întâi Pic şi-apoi Poc, în grota întunecată. Căscară amândoi zgomotos înainte să se cuibărească pentru a dormi.

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:08 Page 20

Dar nici nu apucară ei să închidă un ochi că o voce groasă tună:

-Cine-i acolo?!? Cine a îndrăznit să-mi tulbure somnul de frumusețe?! Cine a îndrăznit să intre în culcuşul meu?!?

Ursuleților li se tăie răsuflarea. Se ghemuiră unul în celălalt şi înghețară de frică. Auziră în curând zgomot de paşi grei apropiindu-se de ei. Se strânseră unul lângă altul şi mai tare. Poc simți curând o atingere aspră dar nici nu apucă să țipe că glasul cel gros tună din nou:

-Asta e blană de urs! Scoală neisprăvitule! Cine eşti şi de-al cui? Nu te-a învățat mama ta că nu e frumos să deranjezi urşii de la somnul lor de frumusețe?!? După ce spuse acestea proprietarul grotei mormăi ca pentru sine: Se vede treaba că trebuia să folosesc şi năstruşnicia asta odată.

Ursuleții auziră un zgomot mic apoi creatura zicând:

-Urşi! Doi urşi! Doi pui de urs! Ce e cu voi aici prăpădiților??? Ce vreți de la un urs bătrân, de ce-i stricați somnul?

Pic auzi că acesta se prezentă drept urs bătrân şi îndrăzni să deschidă un ochi. Văzu atunci un urs mare de tot, cu o burtă mai rotundă decât fuseseră burticile lor vreodată, încruntat, ținând ceva ca o stea, răspândind lumină, în laba lui mare.

-Haide, ridicați-vă! tună vocea din nou.

Pic îi şopti lui Poc, cu o voce pierită, tremurândă:

-Haide, Poc, e doar un urs mare, mare ce ne luminează cu o stea...

Se ridicară tremurând din toate mădularele lor de ursuleți.

-Hai, afară, la lumina zilei, să ne vedem şi să ne socotim! tună ursul din nou.

Ursuleții ieşiră din grotă încă temători. La lumina zilei zăriră însă un urs bătrân şi gras nevoie mare, mai mult obosit dar căutând să se arate furios. Se mişca greoi şi ofta din când în când. Nu mai văzuseră alt urs în afară de mama lor. Şi ursul acesta bătrân le deveni brusc aşa de drag cum numai un bunic le poate fi nepoților săi. Şi-n inimile lor orfane se cuibări în următoarea clipă speranța că vor afla leac şi alinare pentru singurătățile lor. Sperau amândoi că vor găsi în acest bătrân o ființă caldă şi moale lângă care să se ghemuiască în zilele friguroase sau în zilele în care furtuna răvăşea întregul codru cu furiile ei.

-Ce căutați voi aici? De ce umblați singuri prin codru? întrebă bătrânul.

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:08 Page 21

-Căutăm mâncare, prinse curaj să zică Poc.

-Şi suntem singuri, nu ştim unde e mama noastră, zise Pic.

Bătrânul oftă.

-Şi la mine acasă ce căutaţi, prăpădiţilor? zise el, cu o voce mai puţin tunătoare.

-Ne era somn...Nu ştiam că e casa dumneavoastră, zise Pic.

-Ne pare rău că v-am trezit, adăugă Poc.

-Mda, însă nu mă ajută cu nimic părerile voastre de rău... Şi de ce umblaţi voi singuri prin pădure? Nu vă temeţi de oameni???

-Oameni? Ce-s ăia oameni? întrebară ursuleţii într-un glas.

Atunci ursul cel bătrân, de parcă ar fi aşteptat întrebarea aceasta întrega viaţă, spuse aproape pe nerăsuflate:

-Oamenii sunt cele mai rele şi mai viclene creaturi pe care le puteţi întâlni în codru. Nu merg ca toate creaturile în patru labe ci îşi folosesc doar labele dinapoi pentru a merge. Merg iute, iute şi pot face cele mai complicate mişcări, ajutaţi şi de labele din faţă. Tot pe acelea le folosesc în cele mai năstruşnice chipuri, de multe ori pentru a ne face rău. Închipuiţi-vă o creatură lunguiaţă mergând pe labele dinapoi, cu cele dinainte fluturând încolo şi încoace. Sau le folosesc în fel şi chip, indiferent de ceea ce fac cu cele dinapoi. Se hrănesc cu ajutorul acestor labe cu nenumărate lucruri - aş putea zice că mănâncă orice chiar, după ştiinţa mea. Cară uneori cu ei mâncăruri din cele mai gustoase cu putinţă - dar e mai bine să nu te duci la ei să le ceri ceva fiindcă sunt zgârciţi ca nimeni altcineva şi nu ştii ce păţeşti dacă le ceri o firmitură. Mai bine nu le ceri nimic, oricât de înfometat ai fi. Nu au o blană ca şi noi, au un ciuf de blană pe cap şi în rest au pe ei ceea ce ei numesc îmbrăcăminte, niciodată la fel colorată şi diferind în funcţie de anotimp. Uneori, vara, li se vede pielea. Nu au gheare şi majoritatea sunt lipsiţi de puterile noastre. De-ar fi să ne luptăm în luptă dreaptă, noi i-am învinge mereu. Dar oamenii şi-au făurit cu labele lor dinainte nişte năstruşnicii cum nimeni în lumea largă nu a mai făurit. Pe cele mai groaznice dintre ele eu le numesc Scuipă-Moarte. Oamenii ăştia au un soi de băţ şi chiar de la distanţe uriaşe scuipă din acela ceva ce omoară urşii aproape sigur. Ne fac o gaură în trup şi murim. Dar asta nu e tot. Uneori îşi lasă colţii ascunşi undeva prin codru şi un

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:08 Page 22

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:08 Page 23

urs nevinovat vine şi calcă în gura oamenilor, lăsată acolo. Şi e muşcat şi nu mai poate scăpa din colţii omeneşti. Vin oamenii şi îi iau pe cei prinşi, apoi îi omoară sau cine ştie ce le fac. Unii urşi necăjiţi că nu-şi găsesc soţie sau unele ursoaice cu pui ce întâlnesc creaturi din acestea sunt mânaţi de necaz sau de curaj de mamă şi îndrăznesc să se lupte cu ele. Şi uneori le şi învinge. Nici măcar nu e aşa de bună carnea lor însă. Mai curând păţim noi ceva din cauza oamenilor şi ne mănâncă ei pe noi. Închipuiţi-vă, apoi, că uneori ne fugăresc şi ne omoară fără motiv, pentru plăcerea lor. Ne chinuiesc în fel şi chip, uneori stau ascunşi, ne pândesc şi ne omoară mişeleşte, când nici prin cap nu ne trece că suntem în pericol. Vă spun, măi prăpădiţilor, dacă întâlniţi vreodata aşa o creatură fugiţi mâncând pământul! Mie mi-au omorât mama şi m-au lăsat singur pe lume, şi-aşa au făcut şi cu a voastră probabil. Fiindcă mamele de ursuleţi nu dispar, aşa, din senin, nu-şi abandonează puii. Un singur lucru este preţios mai mult decât orice pentru oamenii aceştia, dar el îi ajută de multe ori să fie şi mai răi. Au născocit ceva ce poartă numele de cărţi. Acolo ei pun, spre ţinere de minte, tot ce ştiu ei despre lume şi despre toate năstruşniciile ce au fost sau pot fi făcute. Şi oamenii ştiu multe. Cărţile lor sunt cele ce îi fac cele mai puternice creaturi din lume. Fără ele ar fi ca noi, animalele. Oamenii ştiu să facă şi lucruri bune, minunate, dar trebuie învăţaţi să le facă şi învăţătura asta tot din cărţi se culege. Dar bătrânul se opri aici fiindcă ursuleţii tremurau şi plângeau amarnic, la auzul unei astfel de grozăvii.

- Nu mai plângeţi, prăpădiţii moşului! Ce să fac?, acum că mi-aţi ieşit în cale, aşa mici şi prăpădiţi, nu vă mai las să umblaţi prin codru singuri. O să vă aciuaţi aici în bârlogul meu şi-o să vă învăţ toate cele câte le ştiu. Ba o să ne uităm şi prin cărţile oamenilor. Căci am strâns destule în viaţa mea, de la cei ce au dat bir cu fugiţii, ca să nu se lupte în luptă dreaptă. Au acolo înfăţişate grozăvii şi năstruşnicii nenumărate. N-o sa fie urs mai puternic şi mai ştiutor ca voi în toată pădurea. N-o să vă poată face rău niciun om. Acestea toate le vom face dacă veţi fi cuminţi şi nu-mi veţi strica somnul! Şi zicând acestea bătrânul tună puţin din nou.

Auzind acestea ursuleţii se bucurară foarte fiindcă de-acum înainte aveau un bunic.

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:08 Page 24

Şi uite-aşa, din ursuleți călători, deveniră ursuleți învățăcei, petrecând multe ore pe genunchii moşului, răsfoind împreună cărți, învățând şi umplându-şi viața cu bucuria de a fi împreună.

Sfârşit

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:08 Page 25

Povestea haitei de lupi

Primăvara era pe sfârşite în pădure şi animalele şuşoteau deja de ceva vreme prin desiş despre puiuții nou-născuți ai lupoaicei. În haită, lupişorii tineri deveneau nerăbdători - trecuse deja aproape o lună de la naşterea fraților mai mici.

„Mami, când o să ne putem juca cu ei? De când s-au născut nu fac decât să stea în vizuină, să schelălăie, să mănânce şi să doarmă! Le-a luat două săptămâni numai ca să deschidă ochii! Ne-am plictisit, vrem să ne jucăm cu ei!"

„Copii, mai aveți puțină răbdare! Nu v-am spus eu că aşa o să se întâmple? Credeți că voi ați fost altfel? Dacă nu mă credeți întrebați-l pe tatăl vostru când vine de la vânătoare sau pe frații voştri mai mari. Toți ați fost aşa când v-ați născut! Dar încă puțin şi or să înceapă şi ei să umble pe afară şi să se joace ca voi."

Şi chiar aşa a fost. În câteva zile lupişorii, unul câte unul, au început mai întâi să umble prin vizuină şi apoi să se aventureze afară. Îşi urmăreau frații mai mari peste tot, le puneau o mulțime de întrebări despre toate câte vedeau şi se împleticeau printre picioarele lor.

„Ei, vedeți, ce v-am spus eu? Acum că se pot ține pe lăbuțe şi le-a venit şi cheful de joacă, trebuie să aveți mare grijă de ei, la fel cum şi frații voştri au avut grijă de voi! Eu am să încep din nou să ies la vânătoare cu tatăl vostru şi cu frații voştri mai mari, aşa că voi trebuie să fiți atenți să nu se depărteze prea mult de vizuină şi să-i învățați să fie lupi adevărați."

„Dar mami, ca să fii un lup adevărat trebuie să ştii să vânezi! Când o să-i învățăm să vâneze?"

„A, nu, sunt mult prea mici acum, mai târziu. Între timp însă n-ar strica să-i învățați cu trânta... Nu ştiu nici măcar să muşte bine mititeii de ei!"

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:08 Page 26

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:08 Page 27

Şi cum nici un lup, fie el mai tânăr sau mai în putere, nu ieşea din cuvântul mamei-lup, cei mici erau mereu îngrijiți cum se cuvine şi pregătiți pentru ce înseamnă să fii un lup adevărat.

„De ce nu mâncăm toți laolaltă?" întrebă într-o zi unul dintre puiuți.

„Pentru că într-o haită trebuie să fie ordine. Mama şi tata sunt conducătorii haitei, sunt cei mai puternici şi cei mai înțelepți, ei ştiu ce-i bine şi ce-i rău pentru noi toți, aşa că ei mănâncă primii. Partea cea mai bună din pradă o împart deocamdată cu voi pentru că încă sunteți mici şi slabi şi trebuie să creşteți, dar când o să vă faceți ca noi o să trebuiască să stați şi voi la rând ca toată lumea. După mama şi tata mănâncă frații noştri mai mari şi apoi noi."

„Şi de vânat când o să vânam şi noi?"

„Când o să mai creşteți puțin. Deocamdată nici să alergați bine nu ştiți! Până atunci trebuie să învățați să adulmecați, să vă strecurați, să pândiți, să alergați şi să muşcați. Plus că trebuie să învățați ce să vânați. Noi nu atacăm niciodată un animal în putere, e prea periculos şi viața noastră e mai importantă! Dar într-o turmă sunt mereu şi animale mai slabe, mai bătrâne sau care aleargă mai încet şi noi pe acelea le vânăm. Şi mai ales să țineți minte: o haită vânează întotdeauna împreună. Numai uniți putem supraviețui!"

„Aaa... Dar oamenii? Oamenii ce-s?"

„Oamenii? De unde ştiți voi de oameni?"

„Păi... ieri nu s-au întors toți frații mai mari de la vânătoare, unul lipsea... Şi când i-am întrebat pe ceilalți unde este, ne-au spus că l-au luat oamenii..."

„Ah... Oamenii sunt nişte animale ciudate care nu seamănă cu nici un altul din pădure. De fapt ei nici nu trăiesc în pădure, ci vin numai din când în când aici. Merg numai pe picioarele din spate şi nu au nici blană ca a noastră, ci au tot felul de culori. Unii dintre ei umblă numai pe potecile lor şi nu vin să ne caute, dar alții ne iau urma şi umblă după noi cu nişte bețe mari care bubuie şi scuipă foc. Nici nu-i nevoie să te atingă cu ele, numai ce te ochesc aşa, din depărtare, şi poc! chiar în putere dacă eşti te-a doborât!"

„Vaaai! Dar de ce fac asta?

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:08 Page 28

„Pentru că le e frică de noi şi cred că o să le mâncăm oile sau puii. Dar noi nu facem aşa ceva pentru că nu asta e ordinea pădurii. Numai în iernile cele mai grele şi lungi şi dacă nu avem deloc ce mânca ne mai încumetăm la vreo oaie de-a lor, şi încă asta foarte rar! Dar dacă vin după noi cu bețele lor, atunci chiar nu avem ce face, trebuie să apărăm haita..."

„Ah, şi dacă o fi să vedem unul prin pădure, ce să facem?"

„Să-l lăsați în pace! Să vă pitulați pe unde-oți ştii voi mai bine şi să vă vedeți de treaba voastră! Carnea de om nu merită atâta necaz cât poate aduce..."

Sfârşit

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:08 Page 29

Povestea întâlnirii lui Ionuţ cu râsul

Eroul nostru se numeşte Ionuț şi, pe când cele aici povestite s-au petrecut, avea 10 ani şi îşi dorea să se facă... erou. Drept urmare, nu era zi în care Ionuț să nu plece în căutarea unei aventuri. Se strecura afară din curte şi colinda satul în sus şi în jos. Făcea o ispravă ici şi una colo şi seara se întorcea acasă murdar, julit şi obosit peste poate însă mulțumit ca niciun altul. O găsea pe mama lui supărată foc şi gata-gata să îl urechească bine de tot, nu numai să îl certe. Biata lui mamă se îngrijora zilnic şi se întreba îngrozită dacă băiețelul ei se va mai întoarce de data aceasta. Ionuț nu era însă niciodată tras de urechi. Până să îl tragă de urechi, mama îl întreba pe unde a mai umblat. Ionuț începea să îi povestească - mama îl privea întai uimită pentru ca apoi să înceapă să râdă, uitând cu totul de supărare. Ionuț primea, în cel mai rău caz, poruncă să fie cuminte de-acum înainte.

Într-o dimineață, pe când frunzele abia se scuturau de rouă, Ionuț se trezi aşa cum se trezea în fiecare zi: plin de energie şi gata de încă o aventură. De câteva zile un gând nu-i dădea pace. Singurul loc în care nu fusese până acum în căutare de aventuri era pădurea. Acolo, se gândea el acum, trebuie să fie ceva mai grozav ca în orice colț din sat. Altfel, de ce îi interzisese mama atât de răspicat să meargă acolo? Aşa că, eroul nostru pândi momentul când nu era atentă mama şi se strecură afară din curte. Fugi cât îl țineau picioruşele. Şi nu se opri până nu ajunse la marginea pădurii. Acolo îşi aminti o clipă de poruncile mamei lui însă gândul aventurii grozave ce-l aştepta în pădure îl făcu să uite de ele într-o clipă.

Intră plin de curaj în pădure şi merse şi merse cu gândul la isprăvile ce le putea face până ajunse în locuri unde picioruş de copil nu mai călcase. Şi iată că, dintr-o dată, dintr-un tufiş, în fața lui apăru o creatură nemaivăzută. Era o pisică uriaşă! Ionuț se minună foarte tare la vederea ei şi exclamă cu voce tare:

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:08 Page 30

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:08 Page 31

- Ce pisică mare! Însă, cu mult mai mare fu uimirea lui când, după ce spuse acestea, pisica cea mare zise şi ea ceva:

- Cum îndrăzneşti să mă numeşti pisică?! Şi zicând acestea creatura rânji şi îşi arătă colții săi cei mari şi ascuțiți ca nişte cuțite.

Ionuț rămăsese năucit. Nu numai că avea în față o pisică uriaşă dar era o pisică uriaşă vorbitoare, furioasă şi fioroasă! Se adună însă şi-şi spuse că asta e cea mai bună ocazie pentru a deveni erou. Şi că trebuie să meargă mai departe în această aventură, orice ar fi. Îşi drese nițel vocea şi zise:

- Dar ce sunteți dacă nu sunteți pisică?

Atunci creatura îi zise, cu dispreț:

- Pui netrebnic de om, eu sunt Râsul. Sunt cel mai iscusit vânător din pădure şi în curând ai să-mi fii pradă. Am să te mănânc şi aici o să-ți rămână oscioarele!

Auzind acestea Ionuț se cutremură de spaimă. Abia îşi mai ținea lacrimile. Cu vocea lui subțirică, acum aproape pierită şi tremurândă, întrebă:

- Dar de ce, domnule Râs? V-am făcut eu ceva?

- Mai şi întrebi?!? Neamurile noastre se duşmănesc din tată-n fiu! Pricina pentru care ne duşmănim nimeni n-o mai ştie. Dar se spune că voi ați început-o. Se spune că-n luptă nedreaptă ucideți tot ce vă iese în cale, chiar şi mame sau pui! Nimeni nu te mai scapă acum! Ai să plăteşti pentru toate nedreptățile!

- D..dd...dar tatăl meu e brutar! Mama mea lucrează cât e ziulica de lungă în jurul casei şi e cea mai bună mamă din lume! Nu au făcut rău nimănui în viața lor!

- Prostii! zise Râsul, cu dispreț.

Cu lacrimile de-acum şiroind pe obraji, prinzând un curaj cum nimeni altul nu ar fi avut, Ionuț spuse:

- Ba sunteți şi dumneavoastră nedrept! Părinții mei sunt nevinovați! Eu sunt mic şi în fiecare zi mă lupt cu nedreptățile! Într-o zi oarecare, eu salvez vrăbiuțe din colții pisicilor, mă lupt cu copiii care vor să strice muşuroaiele furnicilor şi scap căței nevinovați de bătăile oamenilor răi! Urăsc nedreptățile, domnule Râs! spuse Ionuț cu o voce fermă de băiețel, ştergându-şi lacrimile de pe obraji.

- Mda, mda...spuse Râsul şi se apropie mai mult de Ionuț, lingându-se pe bot.

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:08 Page 32

Acesta continuă:

- Şi dacă mă mâncați sunteți la fel de nedrept şi de netrebnic precum oamenii cei răi care nu au milă de bietele voastre mame şi puii lor! Aşa să ştiți! Mamei mele o sa i se rupă inima de durere şi o să plângă toată viața ei după mine! Şi oamenii o să vină şi-o să facă prăpăd printre voi, fiindcă ei nu pot să ierte moartea copiilor lor şi s-o lase nepedepsită! Şi zicând acestea Ionuț făcu şi-un pas mare înapoi.

Râsul însă se opri înainte să ajungă lângă Ionuț şi, când acesta termină de zis ce-a avut de zis, spuse:

- Hm...uite ce, pui de om, ai şi tu dreptatea ta! Trebuie să o recunosc. Dar dacă nu te mănânc acum, cum vă ştiu eu pe voi, oamenii, mâine o să veniți oricum şi-o să faceți prăpăd mare! Pot eu să am milă de aşa neam lipsit de onoare?!

- Dar vă promit că nu o să vă facă nimeni rău, ba chiar singur o să vă apăr în fața tuturor, de-ar fi să fiu urecheat o zi intreagă pentru asta! zise Ionuț cu un curaj complet ieşit din comun pentru un băiețel aflat în situația lui.

- Bine, să zicem, fie...zise Râsul printre colți. Haide, ia-o din loc până nu mă răzgândesc. Parcă văd că mâine o să regret amarnic ce am făcut! Pentru biata ta mamă o fac, aşa să ştii! Hai, hai, du-te mai repede! zise Râsul cu un ton deloc amenințător.

Ionuț o zbughi atunci şi fugi cât îl țineau picioruşele, până ce ieşi din pădure, pe înserat. Pe drum, în timp ce fugea spre casă, Ionuț s-a hotărât că, atunci când va fi mare, o să apere toți locuitorii pădurii de nedreptățile oamenilor. Ionuț s-a hotărât să se facă pădurar.

Sfârşit

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:08 Page 33

Povestea lupului alb

Era o dimineața răcoroasă de vară în pădure. Plouase toată noaptea, iar acum aproape toată haita pornise să adulmece urmele proaspete de vânat. Nu mai rămăseseră în urmă decât câteva lupoaice mai tinere, lăsate să aibă grijă de pui. Lupişorii erau veseli şi neastâmpărați ca întotdeauna.

„Hai să ne întrecem până la stânca de colo! Cine-ajunge ultimul e un pui de râmă!!" striga unul.

„Pun pariu că nu mai poate nimeni să sară peste buşteanul ăla!" zicea altul.

„Ba bine că nu, ia uită-te mai bine!" îi răspundeau ceilalți.

Şi numai aşa o țineau cât era ziulica de lungă, iar surorile mai mari nici că se sinchiseau de ei căci, de ar fi fost vreun pericol, l-ar fi simțit imediat. Dar cum se jucau ei aşa, numai ce îşi ciuleşte odată unul urechile şi zice:

„Ssst, ssst! Ia faceți linişte şi ascultați! Nu vi se pare că se aude ceva?"

„Ce, ce?! N-auzim nimic..."

„Păi terminați odată cu larma, of!" şi zicând aşa tăcură cu toții chitic şi ascultară. Într-adevăr, dinspre o scorbură ascunsă de tufişuri se auzea ceva ca un plânset slab şi întrerupt.

„Hehe, parcă ar fi ăsta micu atunci când fuge la mama că a visat urât, aşa se aude."

„Nu-i adevărat! Eu nu fac aşa! Şi nici nu visez urât!"

„Ia gata cu cearta! Hai să vedem ce e."

„Dar... n-ar trebui să le chemăm mai bine pe surori?" întrebă cel mic.

„Haha, vezi? Cum se sperie, cum fuga la mama sau la surori!" îl necăji din nou fratele lui.

„Ba nu-i adevărat! Hai să mergem, na!"

„Hai!" spuseră cu toții şi se adunară în jurul scorburei cu pricina, luându-şi care mai de care o figură cât mai fioroasă şi pregătindu-se să

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:08 Page 34

atace cine ştie ce lighioană înspăimântătoare s-ar fi ascuns acolo. Dar când dădură tufişurile la o parte, ce să vezi? În scorbură stătea făcut ghemotoc o arătare albă toată, deşi murdară de noroi, care îi privea speriată şi care tare le mai semăna...

„Ia te uită... Ce-o mai fi şi asta?" se întrebară câțiva.

„Să-l mâncăm!" spuse grăbit unul dintre ei şi, auzind aşa ceva, arătarea din scorbură se făcu parcă şi mai mică şi începu să plângă şi mai tare.

„Stați fraților! E pui ca noi, nu vedeți?" spuse atunci altul. „E leit ăsta micu, numai că e alb... Cine-a mai auzit de un lup alb?"

„Chiar că, cine...?"

Tocmai atunci apărură din desiş şi surorile, îngrijorate că nu-i mai auzeau zbânțuindu-se şi făcând gălăgie cum le era felul.

„Ce faceți aici pungaşilor? Ce-ați găsit de ați uitat de joaca voastră?"

„Uite, am găsit un pui de lup rătăcit... numai că nu-i cenuşiu ca noi, e alb!"

„Pete albe?" întrebară şi surorile curioase. „Ca să vezi, ce minunăție! De când sunt n-am mai auzit aşa ceva..." şi tot minunându-se, hotărâră să-l ducă în haită şi să lase pe mama şi pe tatăl lor să hotărască ce e de făcut cu el. Zis şi făcut.

Nu mică le fu mirarea lupilor celorlalți când veniră de la vânătoare şi găsiră un pui în plus, şi încă unul atât de ciudat.

„De unde vii?" îl întrebară ei.

„D-d-din ss-s-sat..." răspunse el cu glasul slab.

„Din sat?!" se agitară atunci cu toții. „Păi dacă vine din sat înseamnă că e pui de câine, nu de lup!"

„N-avem loc de câini în haita noastră!" tună atunci tatăl, un lup voinic şi cu o ureche sfâşiată în lupte. „Câinii sunt de partea omului şi prin urmare ne sunt duşmani. Să pleci de aici! Ai mare noroc că suntem sătui, că altfel nu mai plecai viu de aici!"

Puiul tremura tot şi se chircise şi mai tare de atâta sperietură.

„Stați, stați aşa!" îi rugă atunci lupoaica, mai miloasă. „Puiule, mai ştii să te întorci la mama ta?"

„N-nu..."

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:08 Page 35

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:08 Page 36

„Câinii de obicei au un stăpân" spuse ea „ei nu sunt liberi ca noi. Mama ta probabil e la stăpânul ei şi stăpânul are o casă unde stă mereu. Ar trebui să-ți fie uşor să-i găseşti."

„Stăpânul nostru..." prinse atunci puiul curaj a povesti, „Stăpânul nostru s-a înfuriat tare când ne-a adus mama pe lume, eram mic rău atunci dar îmi amintesc. Ne-a băgat într-un sac pe mine şi pe frații mei şi a vrut să ne arunce în râu... Nu ştiu cum am scăpat sau ce s-a mai întamplat cu ceilalți, ştiu doar că m-am trezit singur în pădure şi ploua. Am plâns toată noaptea la marginea pădurii şi a doua zi am vrut să trec râul înapoi în sat dar n-am putut. Până la urmă am intrat în pădure şi am mers unde-am văzut cu ochii... nici eu nu mai ştiu cât am mers aşa..."

„O, bietul pui..." se înduioşă atunci lupoaica şi lupişorii mai că nu începuseră să plângă de aşa poveste tristă. „Oamenii n-au milă nici de-ai lor, d-apoi de-ai noştri, vedeți? Nu-i nimic, acum că te-am găsit, o să rămâi cu noi şi o să te creştem ca pe unul de-ai noştri!" Şi zicând aşa lupoaica, întreaga haită se bucură şi se puseră cu toții de acord să-l transforme pe frățiorul lor cel alb într-un lup adevărat.

Trecură săptămânile şi deja nimănui nu i se mai părea ciudat că haita avea acum şi un lupişor alb. Îl îndrăgeau cu toții şi se bucurau că-l aveau alături, căci promitea să fie un lup straşnic şi neînfricat, deşi mai avea încă o mulțime de lucruri de învățat despre pădure.

Într-o zi, frații lui hotărâră să-l ia cu ei la vânătoare.

„Ai grijă" îi spuseră ei „păşeşte tiptil, nu face zgomot şi stai mereu pe lângă noi. Eşti încă mic şi pădurea e periculoasă pentru cei care nu ştiu să se apere."

Sfârşit

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:08 Page 37

Povestea primei hibernări

În pădurea deasă, departe de orice zarvă, îşi aveau bârlogul o ursoaică şi puii ei. Cei trei trăiau liniştiți şi se înțelegeau bine cu celelalte viețuitoare şi cu vecinii lor. În fiecare zi mama mergea după hrană, iar ursuleții se jucau fericiți şi nu ieşeau niciodată din cuvântul ei. Aşa treceau toate zilele şi iată că, pe nesimțite, veni şi toamna. Frunzele cădeau din copaci şi se făcea din ce în ce mai frig, dar ursoaica ieşea mereu, chiar şi pe ploaie, şi le aducea de mâncare spunându-le:

„Fiți cuminți şi păpați tot, dragii mamei, căci ne aşteaptă o iarnă lungă şi grea şi trebuie să fim pregătiți!"

„Dar cum aşa, mămică?" întrebau ei. „Cum adică să fim pregătiți?"

„Trebuie să fiți amândoi voinicei şi gata pentru iarnă! Voi nu ați mai hibernat până acum şi nu ştiți cum e, dar nu-i nimic, nu e greu deloc. Înainte chiar să dea prima zăpadă, o să ne pregătim toți trei de culcare şi o să dormim un somn lung, tocmai până la primăvară. Aşa nu mai trebuie să ieşim în frig şi în ninsoare, ci numai să stăm aici unde e cald şi bine. Iar de trezit, o să deschideți ochişorii taman la vreme ca să vedeți cum dau iarăşi frunzele şi o să ieşiți iarăşi să vă jucați mai abitir ca până acum!"

Ursuleții încuviințară fericiți că nu trebuie să stea toată iarna să privească afară cum plouă şi ninge fără să poată ieşi la joacă. În fiecare zi întrebau nerăbdători:

„Când hibernăm?!? Când hibernăm?!? Deja e mai frig ca niciodată! Putem să începem de azi, mami, putem?"

Ei şi într-o zi ursoaica le spuse în sfârşit:

„Azi, când am fost după ghinde, am simțit într-o pală de vânt miros de ninsoare. A venit timpul! Haideți deci înăuntru, să primenim paturile şi să ne pregătim de culcare, căci nici vorbă să ne mai trezim până la primăvară!"

Zis şi făcut! Trebuiau scoase pijamalele, cearşafurile şi păturile, aşter-

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:09 Page 38

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:09 Page 39

nute paturile şi bătute pernele, dar când să tragă sertarul unde ținea toate cele trebuincioase, ce să vezi! Un arici cât palma stătea ghemuit între pijamale, sforăind.

„Ce faci aici, nemernice? Dormi pe socoteala mea? Ia, trezirea şi mergi la tine acasă, că doar ai şi tu unde petrece iarna şi nu trebuie să cerşeşti adăpost prin străini!"

Ursoaica era furioasă, însă ariciul mititel o privi lung şi o rugă cu o voce de mai mare mila:

„Te rog, ursoaico, lasă-mă să dorm la tine în bârlog! Sunt cel mai mic arici din toată pădurea... Când frații mei au simțit că se apropie ninsoarea au luat-o la goană spre casă, dar eu n-am putut să țin pasul cu ei şi am ajuns în schimb aici... Nu-mi trebuie loc mult şi nici nu sforăi, zău!"

„De mic, eşti mic, şi poate chiar nu sforăi, dar ai țepi şi-ai să-mi împungi puii şi n-au să poată dormi din cauza ta! Nu, nici vorbă, nu poți să stai aici!"

Auzind aşa, ariciul începu să plângă şi odată cu el şi ursuleții.

„Te rugăm, mămică, te rugăm!!! Lasă-l să stea cu noi, n-o să ne înțepe! E aşa de mic încât poate să doarmă bine în sertar, te rugăm, te rugăm!!!"

Ursoaica n-a putut să reziste la lacrimile puilor ei aşa că n-a mai avut ce face şi căzu de acord. Îmbrăcă ursuleții cu pijamalele şi dădu să facă paturile, dar când să dea plăpumile la o parte, ce să vezi! Într-unul din paturi dormea deja un pui de bursuc!

„Ei hai că asta-i prea de tot!!!" spuse ea şi scutură zdravăn bursucul să se trezească.

„Hai, scoală, ce stai?!? Dacă tu crezi că o să ai o iarnă liniştită pe seama mea, te înşeli amarnic! Scoală şi mergi la casa ta, n-am nevoie de toate lighioanele pădurii să-mi facă mizerie în casă!"

Însă bursucul, ca şi ariciul, începu să se vaite:

„Ursoaică bună, din suflet te rog, lasă-mă să stau cu voi! M-am rătăcit în drum spre casă şi afară a început deja urgia... Cum o să mai pot găsi drumul pe aşa o furtună? Ai milă şi ține-mă la tine căci tare va mai plânge mama mea dacă la primăvară n-o să mă mai poată găsi..."

Bursucul plângea cu lacrimi cât pumnul şi atunci şi ursuleții şi ariciul începură şi ei să se vaite şi să se roage în cor:

„Te rugăm, te rugăm, lasă şi bursucul să doarmă cu noi! O să ne

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:09 Page 40

înghesuim şi o să avem cu toții loc, numai nu-l da afară să înghețe...”

Ursoaica iarăşi nu mai avu încotro şi trebui să-l lase. Trăsnind şi pufnind de asemenea întâmplări care-i stricau ordinea în casă, termină de făcut paturile şi de învelit pe toți, ursuleți, arici şi bursucel. Apoi spuse:

„În sfârşit putem să ne punem pe dormit! Acum, ca să fie somnul mai bun, am să vă dau la fiecare căte un pahar de lapte cald cu miere, să fie somnul bun şi odihnitor.”

Dar când deschise dulapul, mai să nu-i vină a crede: încolăcit într-un colț dormea un pârş încă mai mititel decât ariciul cel mai mic!

„Nu, nu, nu pot să-mi cred ochilor! Tu cum ai mai ajuns aici? Şi n-ai vrea cumva să rămâi şi tu peste iarnă...?”

Pârşul tremura tot de spaimă şi tocmai se pregătea s-o roage să-l primească şi pe el, iar ceilalți pui începuseră deja să suspine de mila lui când ursoaica spuse:

„Gata, gata, nu-i nevoie să mai plângeți şi să vă mai rugați... Unde au încăput deja atâția, mai are loc încă unul, ce mai tura-vura! Haideți dar şi culcați-vă cu toții, poate aşa mai apuc şi eu să pun geană pe geană iarna asta...”

Ei, şi uite aşa s-a făcut că în iarna aceea în bârlogul din pădurea deasă au hibernat la un loc cu mama-urs cinci pui în loc de doi. Şi n-a sforăit niciunul.

Sfârşit

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:09 Page 41

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:09 Page 42

Povestea pricinei dintre vulpe şi bursuc

Într-o zi, bursucul şi vulpea găsiră pricină mare de ceartă. Cei doi nu mai conteneau cu zarva şi ciondăneala! Toată pădurea era sătulă de ei, dar nu era chip să-i împaci. Văzând aşa, animalele toate se aşezară la sfat, doar-doar or găsi o soluție.

„Eu zic să-i mâncăm pe amândoi!" spuse lupul. El era cel mai supărat pentru că vulpea era vecina lui şi cât era ziulica de lungă nu auzea decât „Văleu, lumeeee!!! Ce mi-a făcut bursucul... Ce mi-a făcut bursucul...!"

„Vai lupule, cum se poate?!?" săriră toate animalele în cor. „Suntem vecini doar, trebuie să trăim în pace! Sigur mai putem face şi altceva."

„Ce-ar fi să-i spunem vulpii că în poiana de peste deal s-au rătăcit nişte găini?" sugeră un iepure şiret. „Sigur s-ar duce după ele şi până s-ar întoarce poate ar uita de pricina ei cu bursucul."

„Ei da! Şi apoi să se vaite că am păcălit-o noi! Nici gând de aşa ceva, n-am mai scăpa de ea în veci..."

„Dar dacă...." începu un arici bătrân de sub o tufă de alune. Toată lumea amuți căci era ştiut că cele mai bune sfaturi de la el le primeau întotdeauna şi cuvântul lui atârna greu în orice împrejurare.

„Dacă ce? Dacă ce?" ciuliră cu toții urechile.

„Trăieşte departe în adâncul pădurii un râs bătrân, cel mai înțelept dintre toate viețuitoarele cunoscute. Până şi ursul nostru a mers la el pentru sfat şi poate să vă spună că nu mint."

„Da, da, aşa e" încuviință acesta serios.

„Eu zic să-i trimitem pe împricinați la el. Dacă e cineva care poate să pună capăt acestei certe, apoi el este!"

Animalele aplaudară mulțumite, iar ariciul continuă:

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:09 Page 43

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:09 Page 44

„Ursule, tu să-i însoţeşti pe vulpe şi pe bursuc în călătorie, iar când ajungeţi să le spui răspicat: dacă nu ascultă întocmai de spusele râsului, să nu creadă că vor mai găsi vreun strop de înţelegere la noi!"

Zis şi făcut. Mai de voie, mai de nevoie, văzând că deja nu mai era de glumă, cei doi certăreţi au dat ascultare adunării şi au pornit la drum în tovărăşia ursului. Au mers ei ce-au mers până când ajunseră la un pârâu şi ursul spuse:

„Eu până aici v-am adus. După ce treceţi apa asta, s-o ţineţi drept înainte şi când o să daţi de un luminiş să vă opriţi. Râsul ştie deja că sunteţi aici, el ştie tot, şi o să vină el la voi. Când apare, să nu cumva să săriţi cu zarva şi cu cearta! O să vă întrebe el pe fiecare ce căutaţi şi numai atunci să îndrăzniţi să-i vorbiţi!"

Cei doi cam tremurau gândindu-se cu cine urma să dea nas în nas, dar nici nu aveau încotro. Au făcut întocmai şi când au ajuns în luminiş s-au oprit şi s-au pus pe aşteptat. N-a trecut mult şi din desiş a apărut chiar râsul, bătrân şi mergând agale. Când ajunse lângă ei, le dădu ocol de câteva ori, mirosindu-i şi înfoindu-şi mustăţile.

„Mh, mh... ia te uită pe cine mi-a trimis ursul... Ce prânz interesant, zău aşa!" rânji el.

„P-p-prânz...!?" îngăimă vulpea simţind cum i se taie genunchii.

„Chiar aşa, prânz!" repetă el făcând cercuri din ce în ce mai strânse în jurul lor.

„Ştiţi... domnule râs... de fapt noi..." bângui bursucul „...am venit la Înţelepciunea Ta pentru dreptate, da!"

„Ei nu mai spune! Dreptate zici?" mormăi el tolănindu-se plictisit în faţa lor şi începând să se lingă tacticos pe labe. „Dreptate în ce pricină, mă rog?"

„Păi să vedeţi..." începu bursucul prinzând niscai curaj. „Era o zi ca toate zilele, acum cam două săptămâni. Eu sunt bursuc cinstit, la casa mea, aşa să ştie Înţelepciunea Voastră, şi strângător, aşa să ştiţi! Muncesc toată ziulica să adun de-ale gurii şi când nu car la provizii, construiesc prin casă şi deretic, să-mi fie iarna uşoară. Ei, şi în ziua de pomină când a început tărăşenia, numai ce vin eu acasă obosit şi ce văd? Pe nemernica asta de vulpe stând în patul meu şi mâncând din mâncarea mea!"

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:09 Page 45

„Nemernică? Pe cine faci tu nemernică?!? Ia..."

„Linişte!" tună râsul. Vulpea înlemni. „Continuă, bursucule!"

„Aşa, mulțumesc! Şi cum spuneam... O găsesc în casa mea, cum te văd şi cum mă vezi, şi-i zic: <<Ce cauți aici neruşinato, piei că nu ştiu ce-ți fac dacă nu pleci!>> Şi ea ştiți ce mi-a zis? <<Cum, eu să plec? Tu să pleci, că asta-i casa mea şi tu nu ai ce căuta în ea!>> Şi nici una, nici două, începe a țipa cât o ținea gura .... <<Ajutor, ajutor! Bursucul a intrat peste mine în casă şi vrea să mă omoare! Săriți, săriți oameni buni!>> şi a mă alerga pe-afară cu vătraiul ca şi cum eu aş fi intrat peste ea, nu ea peste mine..."

„Ba nu-i deloc aşa!" sări vulpea ca din gură de şarpe.

„Zău?" întrebă râsul îndreptându-şi nişte fire din blana din coadă.

„Zău! Stăteam liniştită în casa mea când leneşul ăsta mincinos, invidios că nu are şi el aşa o casă frumoasă şi mare ca a mea, a intrat peste mine să mă dea afară! El e vinovat, nu eu!"

„Cum?!" țipă bursucul gata să sară din nou la ceartă, însă râsul țâşni lângă ei cât ai zice peşte, făcându-i să amuțească:

„Dragilor" începu el amenințător „să ziceți mersi că, deşi mi-e foame, azi nu am chef nici de vulpi, nici de bursuci. Dar... nu am chef nici de vorbăraia voastră, mă plictisiți îngrozitor. Şi oricum, e clar a cui e casa."

„A mea, da!" îndrăzni bursucul. Însă râsul îl îngheță cu privirea:

„A vulpii!"

„Aha!! Ahahaha!!!" sări aceasta din urmă, nemaiputându-şi ascunde veselia.

„Linişte! Casa e a vulpii şi tu, bursucule, o s-o laşi să trăiască acolo după voia ei. Fi cu băgare de seamă, căci o să trimit chiar în seara asta vorbă ursului să fie cu ochii pe tine şi dacă aud că mai faci scandal ca să-i iei casa te mănânc cu fulgi cu tot! Şi acum să pieiți din fața mea!"

Şi uite aşa vulpea şi bursucul s-au întors la casele lor. Numai că, de când cu coada ursului, toată lumea ştie că vulpea este mincinoasă şi şireată. La fel s-a întâmplat şi de data aceasta şi casa era de fapt a bursuculuişi nu a vulpii. Dar să nu credeți că râsul s-ar fi putut lăsa înşelat de o vulpe, nu! Râsul ştia de partea cui e dreptatea, însă dorea s-o învețe minte pe neruşinată. Şi cum ştia că vulpea este leneşă, dezordonată şi

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:09 Page 46

murdară şi nu harnică, ordonată şi strângătoare ca bursucul, a lăsat-o o vreme să-şi facă de cap în casa bursucului ca şi cum ar fi fost a ei. Apoi, într-o bună dimineață, trimise vorbă că vrea să treacă pe la ea, numai bine ce va ajunge spre seară, şi că vrea şi el să vadă cum o să fie primit în casa bună şi frumoasă cu care atât s-a lăudat. Când a primit vestea de la mierla cea sprințară, vulpea a înlemnit. Nimic în casă nu era la locul lui, toate erau împrăştiate, cămara era aproape goală şi, ceea ce era cel mai rău, habar nu avea cum să le pună pe toate la loc. Aşa că, obişnuită cum era cu şiretlicurile, a început să iscodească mieroasă în stânga şi-n dreapta despre cum se rânduieşte prin casă, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat:

„Hei, iepuraşule, ştii, eram curioasă... Tu pe unde-ți ții oalele şi tacâmurile?"

Numai că deja toată lumea ştia ce păţise bursucul din cauza ei, aşa că nimeni nu voia de fapt s-o ajute. În schimb toate animalele din împrejurimi s-au vorbit s-o păcălească şi s-o facă de ruşine în fața râsului.

„A, păi toată lumea ştie asta!" îi răspunse prin urmare iepuraşul. „Sub pat, unde le ține toată lumea!" şi vulpea fugi să strângă toate oalele, tacâmurile de prin casă şi să le bage sub pat.

„Hei, lupule!" întrebă ea din nou „Eram curioasă, tu unde ții pernele şi pijamalele şi şosetele de iarnă?"

„A, păi unde să le țin?" răspunde acesta. „Unde le ține toată lumea, în cuptor, că să stea calde pentru iarnă." Şi vulpea, convinsă că păcălea pe toată lumea, fugi să bage toate pernele şi plăpumile şi pijamalele şi şosetele de iarnă în cuptor. De fapt era atât de sigură că este cea mai şireată dintre toți şi că nimeni nu bănuieşte nimic, încât făcu aşa cu toate cele de prin casă: papucii îi atârnă de streaşina casei la aerisit, după sfatul ursului, ceainicul şi ceştile le băgă în găleata de apă, cum îi spusese veverița că face ca să le țină mereu curate, toate hainele în cămară pentru că lupul i-a spus că moliile caută numai în dulapuri, nu şi printre borcanele de murături, iar cărțile, ochelarii de citit şi instrumentele de scris în sobă pentru că ariciul, bătrân şi cu probleme de vedere, i-a spus că acolo este lumina cea mai bună pentru citit. Până şi scaunele le urcă pe toate în pod, tot după sfatul veveriței, pentru că, zicea ea, acolo ar fi la adăpost de termite, cărora le este frică de înălțime – ea ştie asta foarte bine, doar locu-

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:09 Page 47

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:09 Page 48

ieşte într-un copac! Uite aşa alergă vulpea noastră toată ziua să deretice prin casă şi numai bine termină de pus toate câte erau la locurile lor când îl auzi pe râs păşind în faţa uşii.

„Bună seara vulpeo, bine te-am găsit!" o salută el. „Nu mă inviţi înăuntru?"

„Ba sigur, cum să nu! Intră, imediat îţi cobor un scaun din pod, unde le ţin gospodarii ca mine, şi te invit să stai jos. De fapt ştiai că eu am fost prima care s-a gândit să le ţină în pod? Nimeni nu ştia cum să scape de termite până nu i-am învăţat eu!" Râsul rânjea, iar toate celelalte animale erau numai ochi şi urechi, ascunse pe sub ferestre, s-o vadă pe vulpe cum se face de râs. Vulpea a ţinut-o aşa toată seara, lăudându-se cu invenţiile ei şi cu cât de harnică este. I-a făcut râsului ceai direct în găleata pentru apă, convinsă că este o gazdă desăvârşită şi l-a servit apoi cu murături la ceai, de asemenea convinsă că dă dovadă de mare pricepere în bucătărie. Într-un final, râsul s-a săturat şi a zis:

„Nimic nu ştii şi nimic nu ai învăţat din ce am încercat să îţi arăt! E clar că nu e a ta casa asta, era clar de la început, dar am vrut să văd cât de departe poţi să mergi cu neobrăzarea. Am sperat că măcar, la ananghie fiind, o să-ţi dai seama că ai nevoie de un prieten care să te ajute şi nu de un şiretlic şi că o să-ţi ceri iertare de la cei pe care i-ai păcălit atâta vreme. Dar n-a fost să fie şi nici nu meriţi să mai stai printre animalele acestea cinstite şi muncitoare, aşa că dusă să fii!"

Astfel a tunat râsul cel înţelept. Vulpea, văzând că nu mai are încotro, şi-a luat tălpăşiţa şi dusă a fost, iar bursucul, spre bucuria lui şi a tuturor, şi-a recăpătat casa şi a trăit în ea fericit până la adânci bătrâneţi.

Sfârşit

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:09 Page 49

Povestea vânătorii lupilor

Iarna era grea în pădurea deasă şi fiecare vietate îşi ducea şi ea zilele cum putea, aşteptând primăvara. Urşii, bursucii şi aricii hibernau deja de la prima ninsoare, iar restul de animale îndurau şi ele frigul cum puteau.

Lupii ieşiseră ca de obicei la vânătoare, însă de data aceasta conducătorul haitei, dorind să-şi pună la încercare odraslele, trimisese vreo şase dintre cei mai tinerei, singuri, în căutare de pradă. Aceştia se întrecură o vreme la alergat şi hârjoneală, căci de, nu trecuseră încă de vârsta jocului, însă nu după multă vreme unul din ei se opri şi spuse:

„Fraților, cred că e timpul să ne punem serios pe treabă. Tătuca ne-a trimis în pădure după pradă, ca să aducem de-ale gurii acasă şi ca să ne dovedim vitejia! Chiar mai adineauri am adulmecat parcă un mistreț. Zic să-i luăm bine urma, să-l încolțim şi să-i venim de hac!"

„Un mistreț..." mormăi un lup mai îndesat şi mai grăsun, cu coada ciuntită. „Eu n-am mirosit niciun mistreț. Şi chiar dacă era... Să răpui un mistreț e lucru mare, nici tătuca nu se aventurează la aşa o vânătoare dacă nu-şi are tovarăşii cei mai buni lângă el. Ha-ha! Chiar mă faci să râd, auzi... noi şi mistrețul, ha ha ha!!"

„Să ştii că are dreptate, da, da..." se auzi atunci şi dinspre ceilalți.

„Bine, fraților..." mârâi nemulțumit lupul care vorbise primul şi căruia îi spuneau Ochi Ager. „Bine, fie cum vreți voi. Poate că într-adevăr mistrețul e o pradă prea grea pentru noi deocamdată, poate ar trebui să ne încercăm mai întâi puterile cu ceva mai lesne de prins."

„Da, da!" îl aprobară ceilalți.

„Eu," vorbi un lup cu laba stângă din față albă şi restul cenuşii „cred că ne-am dovedi din plin dibăcia dacă am vâna un cerb. Uite, soarele apune şi asta e ora la care ies ei în căutare de ceva rădăcini să-şi astâmpere foa-

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:09 Page 50

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:09 Page 51

mea. Lesne am putea lua urma unuia pe râu în jos, ştiu eu un loc unde sunt mereu urme de căprioară."

„O, ce idee bună, frăţioare!" îl lăudă Ochi Ager. „Să pornim!"

„Staţi, staţi aşa şi nu mai alergaţi nicăieri! Unde arde, ha?" întrebă mai mult în zeflemea lupul cel cu coada ciuntită. „Eu nu văd de ce trebuie atâta tevatură, atâta alergătură, când uite! Numai un ochi dacă aruncaţi jos în vale o să vedeţi ce vreau să spun: la nicio aruncătură de băţ de aici este un sat de oameni şi la marginea satului o stână. Ştiţi ce înseamnă asta, nu? Oiţe, multe oiţe bucălate şi grăsune, numai bune pentru ditamai ospăţul! Şi când un asemenea ospăţ e aşa de aproape, să nu-mi spui că ţi-o fi cu mirare de ce nu-mi arde de alergat după cerbi, mistreţi şi alte lighioane..."

„Frate!" tună Ochi Ager şi privirea lui îi îngheaţă pe toţi mai ceva ca gerul de afară. „Frate, noi suntem lupi şi nu vreo altă mârşăvie de arătare! Toată pădurea ştie că lupul este nobil şi mândru, legea pădurii e legea pădurii şi omul cu ale lui nu face parte din ea!"

„Ha!" îi râse celălalt în nas. „Suntem nobili ?! Asta chiar nu bănuiam... Ia spune-mi, frate, cât de nobil te simţi când în loc să-ţi astâmperi foamea cu vânat, te mulţumeşti cu hoituri găsite prin pădure, ai? Măcar oile sunt vii. Şi nici nu muşcă din tine şi nici nu te aleargă prin toată pădurea până le prinzi!"

„N-are-a face asta şi nu-i nici o ruşine. Lupul este lup şi face ceea ce-i e scris la fel ca toate celelalte animale, după ordinea şi pentru binele pădurii care ne hrăneşte. Nu-i o ruşine să ne hrănim iarna, când e mâncarea rară, cu mortăciuni, cum nu este o ruşine nici să vânăm iepuri sau veveriţe atunci când nu găsim altceva. Dar să intrăm peste om şi să ucidem oile care nu au unde să fugă sau chiar omul care nu a venit el însuşi după noi... Asta în pădure nu se face şi nu te poţi numi un lup adevărat dacă îndrăzneşti măcar a gândi aşa ceva!"

Tăcuţi şi încruntaţi, ceilalţi îi dădură dreptate lui Ochi Ager, apoi îl îndemnară:

„Hai, frate, să spălăm ruşinea asta cu o vânătoare adevărată şi să luăm urma mistreţului aceluia. Departe nu poate fi, îl pândim în noaptea asta şi mâine dis-de-dimineaţă îi venim de hac împreună, să aibă haia cu ce se mândri."

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:09 Page 52

Şi porniră fiecare pe drumul lor, cei cinci viteji la vânătoare, iar cel leneş şi hain în vale către oi. Nu mult după aceea, printre copacii încărcați cu zăpadă, ajunse la Ochi Ager şi frații lui un zvon de agitație mare dinspre sat. Se auzeau oile behăind şi câinii lătrând, apoi strigăte de oameni şi în sfârşit câteva bubuituri, apoi linişte. Lupii ştiau cu toții ce însemna asta, dar nu s-au oprit să-şi plângă fratele - oricum nu l-ar mai fi primit în haită niciodată.

Sfârşit

carte:carte_poveste 04/12/2008 15:09 Page 53